

¹Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, ²hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére. ³Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve. ⁴Ezt azért mondom, nehogy valaki titeket megtévesztő szavakkal félrevezessen. ⁵Mert ha távol vagyok is testben, lélekben mégis veletek vagyok, és örömmel látom a köztetek uralkodó szép rendet és Krisztusba vetett hitetek szilárdságát. ⁶Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljetez is őbenne. ⁷Gyökerezetek meg és épüljetez fel őbenne, erősödjetez meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségezsebb.

Kedves Testvéreim!

Nem lehet szó nélkül elmenni mellette. Ami tegnapelőtt az Egyesült Államokban történt az tragédia. 27 ember halála, akiknek a többsége kicsi gyermek. Imádkozó szívvel és együttérzéssel gondolunk most a családokra, ugyanakkor óriási figyelmeztetés ez részünkre. Az az irány, amerre ez a világ halad nem jó. Valami elromlott. Nem csak az USA-ban, de nálunk is, szűkebb környezetünkben is felbolydult valami. Miért? Miért van ez a szenvedés? Miért nincs békesség? Karácsonyra készülünk, amikor az angyalok azt hirdetik a pásztoroknak, dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát. Békesség a földön? Hiába mondják el templomokban, családi ünnepeken majd ezt a mondatot, mégis azt látjuk, hogy nincs békesség. Nincs békessége az embernek. Pedig erre vágyunk, pedig ez az, amit szeretnénk. Békességben, nyugalomban élni. Ezért emelünk ki ünnepeket a hétköznapokból, amikor nincs rohanás, amikor kicsit csendesebb lesz a világ körülöttünk.

Belegondoltam abba, hogy milyen lehetett a Betlehemi éjszaka. A szálláskeresés, a zörgetések házról házra, az istállóban az állatok zaja, a pásztorok ízes elbeszélése az angyalokról, vagy éppen az angyalok hangos dicsőítése. Ha alaposan végiggondoljuk, akkor egy zaklatott, minden elemeiben izgalommal teli esemény volt Jézus születése, mégis talán a nap végén, amikor minden, és mindenki a helyére került, akkor békesség váltotta fel ezt a zaklatott állapotot. Isten békessége. De mindehhez kellett valami, valami, amit olyan sokszor elfelejtünk, hogy a „földön békesség” elhangzása előtt, az angyalok Istent dicsőítik: dicsőség a magasságban Istennek. Mert csak ekkor, csak akkor lehet békesség a földön, ha Isten dicsősége megjelenik ebben a világban. Az angyalok felfelé mutatnak, mi csak odáig jutunk, hogy egymásra mutogatunk. Felelősöket keresünk, és közben elfelejtkezünk a legfontosabbról.

Pál apostol éppen erre figyelmezteti a Kolossében élő, frissen alakult keresztyén gyülekezetet. Ne feledkezetez el a legfontosabbról, hanem növekedjetez benne!

A bibliai szövegeket olvasva gyakran elkalandozom, elképzelem azt a kort, azokat az embereket, városokat, épületeket, ahol a történetek játszódhattak. Kíváncsi vagyok, hogy ők, hogyan élték meg a hitüket a hétköznapokban. Kolossé városát még nem tárták fel a régészek, valamikor az első század végén földrengés pusztíthatta el. De előtte az egyik fő kereskedelmi útvonal mellett fekvő város volt, annak minden jellemzőjével. Ez pedig, tudjuk, azt jelentette, hogy egy viszonylagos jólétben élő, kulturálisan összetett közösség lehetett, ahol a keletről jövő mindenféle tanítás, és a nyugatról érkező filozófiai iskolák is igyekeztek minél több követőt találni. A vallási sokszínűségben az ért el valamit, aki az éppen aktuális népszerű mozgalmakat is belecsempészte a maga tanításába.

A keresztyénség Kolosséba egy Epafrász nevű emberen keresztül jutott el, aki épp látogatást tett Efezusba, ahol Pállal tartózkodott. És Pál levelet ír ennek a közösségnek, akiket nem ismer, ahol nem járt, ahol nem ő alapított közösséget. Miért teszi ezt? Azért, hogy kifejezze örömét, és hogy elmondja az, hogy keresztyének lettek még csupán az első lépés, nem elég tanítványá válni, annak is kell maradni.

Középiskola után szerettem volna egy kicsit jobban megtanulni énekelni, ezért elmentem egy énektanárhoz. Ettől a hangom ugyan nem lett tökéletes, de legalább különbséget tudok tenni a hamis és a tiszta hangok között, és ha elrontok valamit, akkor inkább addig gyakorlom, amíg ki nem tisztul, erre megtanított az énektanár.

Ez a gondolat jutott eszembe, amikor az igehirdetési alapigét olvastam: Kolosséba megérkezik az evangélium, Jézus Krisztusról hallanak és keresztyénné lesznek. A tiszta hang mellett azonban megjelennek a hamis akkordok, a hamis dallamok is. Pál azt próbálja meg elmondani ebben a levélben, hogy hogyan lehet megkülönböztetni a hamis hangokat a tisztától.

¹Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, ²hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére.

Pál küzd, imádkozik ezért a gyülekezetért, hogy a helyes ismertetésre jussanak. Ebben a korban megjelent egy filozófia, ami keresztyén köntösbe öltözve azt hirdette, hogy az ember a tudás, a megismerés által jut el az istenhez. Ennek a tanításnak a lényege, hogy a keresztyén tanításból csupán fél igazságokat közöl, és azt tanítja, hogy a saját eszeddel és erőddel elérhetsz bármit. A keresztyénség különböző szakaszaiban is megjelentek hasonló hamis hangok. Amik kiegyesítették, vagy éppen megcsonkították a Jézus Krisztusról szóló örömhírt. Nézzünk meg csak egyet, ami éppen aktuális, és mai.

Ez az advent. Mit jelent ma az advent az emberek többségének?

Türelmes várakozást. A boltban a pénztárnál a hosszú sor végén. Karácsonyi fényekkel, és andalító dallamokkal kevert örült rohangálást piacról üzletbe, a halastól a fenyőárusig. A gyerek fuvarozását az iskolai ünnepélyről, a szereplésre, úgy, hogy még egy adventi játszóház is beleférjen. Mit jelent ma az advent? Tedd meg, vedd meg, ne gondolkozz, ne állj le, még van idő, de már nem sokáig, most kell cselekedni.

Mi ezzel szemben advent valódi jelentése? Több alkalommal is beszéltem az elmúlt időszakban adventről, és bármilyen közösségben is hoztam elő a témát, amikor megkérdeztem, hogy mit jelent az advent szó, akkor a többség azt vágta rá, hogy várakozást. Várjuk a karácsonyt, várjuk az ünnepet. De az adventnek nem ez a jelentése, mert még csak nem is Jézus születésére várunk ebben az időszakban. Az adventus domini, kifejezésből származik a szó, ami azt jelenti az Úr eljövetele. Jézus egykor eljött a betlehemi istállóba, de újra el fog jönni, viszont van egy harmadik eljövetel is: ez pedig az amikor Jézus belép a te és az én életembe. Erről szólt a kis jelenet, amit a gyerekek előadtak az igehirdetés előtt. Eljön Jézus, kopogtat, zörget, bebocsátást kér. Nem erőszakosan, szelíden. Beengeded-e az életedbe?

Ma az embereket, a világot érő legnagyobb tévtanítás az, hogy azt gondoljuk, van még időnk. Van még időnk az Istennel való foglalkozásra, a vele való közösség átélésére. Egyenlőre elég az, ha egy kis ismeretet szerzünk róla, ha beíratjuk a gyereket a kötelező hittanra, elég az, ha bekapcsoljuk a tévét és megnézünk egy istentiszteletet. Elég az, ha elmegyünk a templomba, gyülekezetbe. Elég, nem kell mást tenni! Lesz majd időnk később is Bibliát olvasni, kapcsolatba kerülni Istennel. Ha egyáltalán eljut az ember idáig. Mert van, aki azt mondja, hogy nem is kel foglalkozni ezzel az egésszel, az a fontos, hogy én boldog legyek. Nem kell nekem, holmi ósdi módon gondolkodni, templomba járni, ha engem más tesz boldoggá. Majd én megtöltöm az életemet tartalommal. Ma a világ, a környezetünk ezt sugallja. Nem kell neked Krisztus, hiszen nélküle is milyen jól működik minden. Boldog lehetsz! Pál éppen ezért figyelmeztet: *⁴Ezt azért mondom, nehogy valaki titeket megtévesztő szavakkal félrevezessen.*

A félrevezetés nem abban van, ami látszik. Igen boldog lehet a karácsony akkor is, ha végigrohanjuk az adventet, ugyanúgy ahogy akkor, ha komolyan vesszük, hogy ez egy böjti időszak és valóban böjtölünk. Boldog lehet az életünk, megelégedéssel tölthet el bennünket, ha minden rendben van a környezetünkben, a hívő ember is ezt érzi, amikor lelki terheit letéve megy ki a templomból. [lufik]

A kérdés nem az, hogy a két lufi között első ránézésre, mi a különbség, hanem az, hogy a két lufi hová megy? És ez azon múlik, hogy mivel van megtöltve? Lehet, hogy az életedet úgy éled, hogy megelégedett vagy vele, boldog ember, de vajon hová vezet így az életed, mi a célja? Pál azt mondja: *⁶Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. ⁷Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.* A lufi csak akkor száll fel, ha azt azzal a tartalommal töltik fel, ami az égbe repíti. A keresztyén ember élete a benne, a Krisztusban való megerősödésről szól.

Tegnap, amikor felfújattam a héliumos lufit, akkor az néhány másodperc alatt megvolt. Amikor tüdővel kellett fújni, az már több ideig tartott. Rábízni magunkat Istenre sokkal egyszerűbb, mint saját magunknak küzdeni.

Pál azt mondja, gyökerezetek meg benne. Az adventi örömhír az, hogy Jézus eljött a világba, ő az a föld, amelyben mi gyökeret verhetünk, hogy aztán az égig érő fává növekedjünk. Engedjük be őt, ahogy ebben a kis jelenetben Veronika asszony, az életünkbe, hogy valódi tartalommal töltsen meg az életünket, ebben a sokszor olyan kegyetlen, durva, boldogsággal csak olyan ritkán átitatott világban.